

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 834/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III vo veci sp. zn. 36 Er 1939/2012, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22 CoE 131/2015 z 9. decembra 2015, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 ECdo 4/2016 z 18. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) vo veci sp. zn. 36 Er 1939/2012, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 22 CoE 131/2015 z 9. decembra 2015, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 ECdo 4/2016 z 18. mája 2016.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„má v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod č. k. 36Er 1939/2012, Ex 2133/2012 postavenie oprávnenej.*

Dňa 13.07.2012 podala u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie voči povinnému.

Dňa 14.09.2012 okresný súd vydal exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie.

Dňa 15.10.2012 vydal exekútor Upovedomenie o začatí exekúcie , ktoré prevzal povinný dňa 22.10.2012 , čo mal okresný súd preukázané kópiou upovedomenia o začatí exekúcie a kópiou doručenky s podpisom povinného.

Dňa 23.10.2012 vznesol povinný námietky proti exekúcii z dôvodu, že mu upovedomenie o začatí exekúcie nebolo účinne doručené do vlastných rúk.

Dňa 26.10.2012 súdny exekútor postúpil námietky okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Dňa 14.12.2012 okresný súd vydal uznesenie č. k. 36Er 1939/2012-29, Ex 2133/2012, ktorým námietkam proti exekúcii vyhovel...

Dňa 21.01.2012 sťažovateľka (oprávnená) podala v zákonnej lehote odvolanie proti uzneseniu č. k. 36Er 1939/2012-29, Ex 2133/2012...

Dňa 09.12.2015 vydal Krajský súd v Bratislave arbitrárne odôvodnené potvrdzujúce uznesenie č. k. 22 CoE/131/2015- 49 , doručené sťažovateľke dňa 16.02.2016...

Dňa 17.02.2016 podala sťažovateľka v zastúpení advokátkou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] s poukazom na ust. §-u 237 písm. f) O.s.p. a iné dovolanie voči svojvoľnému a arbitrárne odôvodnenému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 22 CoE/131/2015-49 zo dňa 09.12.2015 , nakoľko mala zato a tvrdila , že postupom ako Okresného súdu Bratislava III, tak aj Krajského súdu v Bratislave jej bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom...

Dovolateľke ku dnešnému dňu nebolo ako okresným súdom, tak ani krajským súdom doručené vyjadrenie povinného k odvolaniu oprávnenej zo dňa 14.05.2015... dovolateľka sa tak nemohla do rozhodnutia krajského súdu vyjadriť k vyjadreniu povinného zo dňa 14.05.2015 v rámci odvolacieho konania, nemohla mať vedomosť o jeho obsahu ...

Dovolateľka tvrdí, že napadnuté rozhodnutie ako okresného súdu, tak aj krajského súdu je postihnuté aj inou vadou , rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a namieta, že postup Okresného súdu Bratislava III už v štádiu vydávania poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie odporoval ust. §- u 103 O.s.p., §-u 115 ods. 1 O.s.p. § 44 Ex. poriadku , čo vyplýva z obsahu zistení krajským súdom v Bratislave...“.

3. Sťažovateľka nesprávnosť postupu okresného súdu videla v neodstránení väd žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prostredníctvom výzvy exekútora pred samotným vydaním poverenia, čo spôsobilo, že jej legitímne očakávania na vymoženie pohľadávky neboli naplnené. Zastáva názor, že ak by okresný súd nepochybil a žiadosť exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol (čo bolo ex offo jeho povinnosťou), exekútor by nemohol vydať upovedomenie o začatí exekúcie a toto vadne doručovať povinnému, teda by nemohlo začať konanie o námietkach povinného proti exekúcii, a tým by jej nevznikla majetková škoda. Uznesenie okresného

súdu považovala sťažovateľka za rozporné so zákonom, ako aj skutkovým stavom za vydané predčasne, nepresvedčivé a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

4. Po citácii ustanovení § 1 a § 18 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sťažovateľka zdôraznila, že okresný súd bol povinný doručiť jej vyjadrenie povinného zo 14. mája 2015, ktorým sa vyjadril k jej odvolaniu proti uzneseniu okresného súdu zo 14. decembra 2012, pred predložením spisu odvolaciemu súdu a toto pochybenie neodstránil ani odvolací súd a nevysporiadal sa s ním ani najvyšší súd. Takýmto postupom jej nebolo umožnené vyjadriť sa k vyjadreniu povinného, prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení, a umožniť tak realizáciu jej práva na rovnosť zbraní a práva na kontradiktórne súdne konanie. V súvislosti s namietaným postupom poukázala sťažovateľka na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

5. Sťažovateľka namietala aj nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom a arbitrárnosť jeho uznesenia, keďže toto nedalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky pochybenia exekútora a okresného súdu, ktorý nebol oprávnený vydať súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie na podklade neúplného návrhu.

6. Uznesenie najvyššieho súdu považovala sťažovateľka za arbitrárne a nepresvedčivé, formalistické a tendenčné, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, a došlo tak k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Namietala, že najvyšší súd ponechal bez povšimnutia jej námietku o nedoručení vyjadrenia povinného k jej odvolaniu, čím vytvoril stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces.

7. Namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľka videla v nesplnení požiadavky primeraného trvania exekučného konania ako celku, čo spôsobilo stav jej právnej neistoty, ktorý dosiaľ trvá.

8. Uplatnené právo na primerané finančné zadost'učinenie s'ťažovateľka zdôvodnila predĺžením stavu jej právnej neistoty v súvislosti s výsledkom exekučného konania, frustráciou, stavom bezmocnosti, beznádeje a psychickým strádaním. Poukazom na rozhodnutia ESLP vo veci Peter Poláčik proti Slovenskej republike z 15. 11. 2005, Apicella proti Taliansku z 29. 3. 2006, Martin Castro a iní proti Portugalsku z 10. 6. 2008 považovala s'ťažovateľka výšku žiadaného finančného zadost'učinenia za primeranú.

9. S'ťažovateľka navrhla prijať s'ťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodnúť:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod č. k. 36 Er 1939/2012, Ex 2133/2012 po vydaní Nálezu ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 251/2015 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava III sa prikazuje v konaní vedenom pod č. k. 36 Er 1939/2012, Ex 2133/2012 konať bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave vydaním uznesenia č. k. 22 CoE/131/2015-49 zo dňa 09.12.2015 porušené boli.

6. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 22 CoE/131/2015-49 zo dňa 09.12.2015 zrušuje, vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500,- Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

8. Beata Sarkocy priznáva úhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

9. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaním uznesenia č. k. 3 ECdo 4/2016 zo dňa 18.05.2016 porušené boli.

10. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 ECdo 4/2016 zo dňa 18.05.2016 zrušuje, vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

11. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 500,- Eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

12. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Sťažovateľka namietala porušenie viacerých ústavných práv vo vzťahu k viacerým rozhodnutiam všeobecných súdov. Priet'ahy v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vymedzila časovo po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 251/2015 zo 16. decembra 2015. Uvedeným nálezom ústavný súd vyslovil porušenie základného práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Er 1939/2012, Ex 2133/2012, v dôsledku čoho jej priznal finančné zadost'učinenie 1 000 eur. Z odôvodnenia nálezu vyplýva, že ústavný súd zistil priet'ah v exekučnom konaní v období od 21. januára 2013 do 28. apríla 2015, kedy bol daný pokyn súdnej kancelárii zaslať podané odvolanie oprávnenej povinnému, aby sa k nemu v lehote 10 dní vyjadril, a následne predložiť predmetnú vec krajskému súdu pre účely rozhodnutia o odvolaní. Keďže nález bol vydaný 16. decembra 2015, bolo úlohou ústavného súdu v tomto konaní v súlade s § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde (viazanosť návrhom) preskúmať možný priet'ah výlučne po 16. decembri 2015.

14. Z obsahu sťažnosti a príloh vyplýva, že o odvolaní sťažovateľky ako oprávnenej v exekučnom konaní rozhodol krajský súd 9. decembra 2015, teda ešte pred vydaním nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 251/2015.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

18. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

19. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľky. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo

zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, IV. ÚS 102/05). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

21. Sťažovateľka napriek tomu, že v odôvodnení sťažnosti namietala celkovú dĺžku exekučného konania, porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vo výroku sťažnosti vymedzila dĺžkou konania od 16. decembra 2015. Prihliadajúc na skutočnosť, že v namietanom exekučnom konaní podala sťažovateľka 17. februára 2016 dovolanie proti uzneseniu krajského súdu, o ktorom rozhodol najvyšší súd 18. mája 2016, nie je možné vytknúť okresnému súdu akúkoľvek nečinnosť.

22. Navyše, ústavný súd dáva do pozornosti ustanovenie § 50 ods. 5 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého *„ak je rozhodnutie, ktorým sa námietkam vyhovel, právoplatné, súd exekúciu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.“*

23. Poukazom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie, ktoré nastolilo právnu istotu sťažovateľky ako oprávnenej (vyhovenie námietkam povinného), bolo v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatné, teda okresný súd vykonal všetky úkony na

odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľky bez ohľadu na následné zastavenie exekučného konania, čo je nevyhnutným právnym dôsledkom vyhovenia námietkam proti exekúcii. Právoplatným rozhodnutím o vyhovení námietkam povinného proti exekúcii sa stala pohľadávka oprávnenej v predmetnom exekučnom konaní nevymožiteľnou, v dôsledku čoho už sťažovateľka nemôže očakávať zmenu vzniknutého právneho stavu. Zo strany okresného súdu preto v súčasnosti už nedochádza k porušovaniu jej základné práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto považoval sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

24. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

26. Predmetom sťažnosti je tiež námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 22 CoE 131/2015 z 9. decembra 2015, ktorým ako vecne správne potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 36 Er 1939/2012 zo 14. decembra 2012 v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že sa stotožnil s napadnutým uznesením súdu prvého stupňa v celom rozsahu. Považoval ho za vecne správne, dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Vyslovil zároveň názor, že okresný súd mal správne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť pre neexistenciu exekučného titulu proti označenému povinnému. Uvedený nedostatok však bol odstránený uznesením o vyhovení námietkam povinného.

27. Krajský súd v namietanom rozhodnutí dal vyčerpávajúcu odpoveď na odvolacie námietky sťažovateľky, ktorých podstatný obsah sa týkal nesprávnosti doručovania

upovedomenia o začatí exekúcie a neodstránenia tejto vady exekútorom. Sťažovateľka v odvolaní nenamietala odňatie možnosti konať pred súdom spočívajúce v nedoručení vyjadrenia povinného k odvolaniu oprávnenej zo 14. mája 2015 a povinnosť krajského súdu doručovať vyjadrenie k odvolaniu neukladá ani zákon (OSP). Krajský súd sa preto touto otázkou nemal dôvod zaoberať. Krajský súd svoje rozhodnutie vo vzťahu k odvolacím námietkam oprávnenej náležite odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP.

28. Ústavný súd vo svojich viacerých rozhodnutiach zdôraznil, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

29. Nespokojnosť sťažovateľky s výsledkom exekučného konania tak sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08, I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012 a iné) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

30. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a

práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, predloženú sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde považoval aj v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

31. Najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval procesnú neprípustnosť dovolania z hľadiska podmienok vyplývajúcich z § 237 ods. 1 a 2 OSP, ako aj z § 239 ods. 1 a 2 OSP, preto sa bližšie dovolacími námietkami sťažovateľky nezaoberal. Jeho rozhodnutie poukazujúce na procesnú neprípustnosť dovolania je dostatočne odôvodnené, nenesie znaky arbitrárnosti. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu.

32. Pokiaľ ide o námietku procesne chybného postupu okresného súdu a krajského súdu, možno považovať za nesporné, že pred rozhodnutím krajského súdu o odvolaní nebolo vyjadrenie povinného k odvolaniu sťažovateľke skutočne doručené. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel k záveru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasne však ESLP uviedol, že právo na kontradiktórne konanie nie je absolútne a jeho rozsah sa môže líšiť v závislosti od osobitných črt daného prípadu (pozri odsek 39 citovaného rozsudku). Svoje závery v tomto prípade formuloval až na základe skúmania prípadnej existencie nejakých osobitných okolností, pre ktoré by doručenie vyjadrenia protistrane nebolo potrebné (pozri odsek 40 a 46 citovaného rozsudku).

33. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súdna ochrana je poskytovaná v materiálnom, a nie formálnom zmysle, čo znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, je považovaný za porušenie základného práva na súdnu ochranu. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré vo svetle prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či účastník v skutočnosti bol z uplatnenia konkrétneho procesného úkonu vylúčený a či táto okolnosť mala podstatný vplyv na ďalšie konanie. Preto nie každé porušenie procesných predpisov súdom, a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu ústavnosti.

34. Z obsahu vyjadrenia povinného nevyplýva konkrétna relevantná právna argumentácia, o ktorej predloženie sťažovateľka v konaní prišla v dôsledku nedoručenia vyjadrenia povinného k jej odvolaniu. Vyjadrenie obsahuje argumentáciu, ktorú obsahovali námietky povinného proti exekúcii, s ktorými bola sťažovateľka oboznámená a na ktorú reagovala v odvolaní. Procesný postup okresného súdu a krajského súdu preto nezasiahol do práv sťažovateľky takou intenzitou, žeby došlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

35. V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd na podporu tohto záveru poukazuje aj na rozhodnutia ESĽP Hanzl a Špadrna proti Českej republike z 15. 1. 2013, Matošek proti Českej republike z 29. 3. 2011 alebo Čavajda proti Českej republike tiež z 29. 3. 2011, pri ktorých ESĽP, na rozdiel od prípadov citovaných v sťažnosti, využil právomoc vyplývajúcu z ustanovenia čl. 35 ods. 3 písm. b) dohovoru v znení Protokolu č. 14 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým sa mení a dopĺňa kontrolný systém dohovoru, vyhlásiac neprijateľnosť uvedených sťažností týkajúcich sa porušenia práva na spravodlivý proces pre nedostatok podstatnej ujmy na právach sťažujúcich sa osôb namietajúcich porušenie princípu kontradiktórnosti konania nedoručením vyjadrení ostatných účastníkov konania osobám sťažujúcim sa pred ESĽP.

36. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú aj vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu a krajského súdu.

37. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

38. Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013).

39. Citovaná judikatúra EŠLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil právo sťažovateľky zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu *sp. zn. 3 ECdo 4/2016 z 18. mája 2016*, ktorý ústavne konformným spôsobom odmietol dovolanie sťažovateľky, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti. Ústavný súd uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľku (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013).

40. S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke nebolo upreté právo domáhať sa nápravy ňou tvrdeného porušenia práv pred všeobecnými súdmi, ktoré aj

v plnom rozsahu využila. Preto sťažnosť bola odmietnutá ako neopodstatnená aj v tejto časti.

41. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016